

רוני סומק

מכתב לארתור רמבו

רוֹאִים שִׁדְדָךְ הַשְׁתַּכְרָה

כְּשֹׁכֶבֶת

אֶת הַגָּה רֵב־הַחֹבֶל

עַל סַפּוֹן הַשִּׁירָה.

רוֹאִים שְׂאֲגֵרְפֶת מְלִים

בְּכִיסֵי גְלִים.

רוֹאִים שֶׁהַפְּכֶת סְלָעִים

לְנִקְדוֹת

בְּסוֹפֵי שׁוֹרוֹת.

רוֹאִים שִׁדְעַת תְּמִיד

שֶׁהֵיִם נוֹלַד מִשְׂאֲרֵיֹת הַדִּיּוֹ

בּוֹ נַחְתֵּם

הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן

בְּסֶפֶר בְּרֵאשִׁית.

* השירים לקוחים מתוך נקמת הילד המגמגם: מבחר וחדשים (1997-2017), זמורה-ביתן, 2017.

מכתב למרסל פרוסט

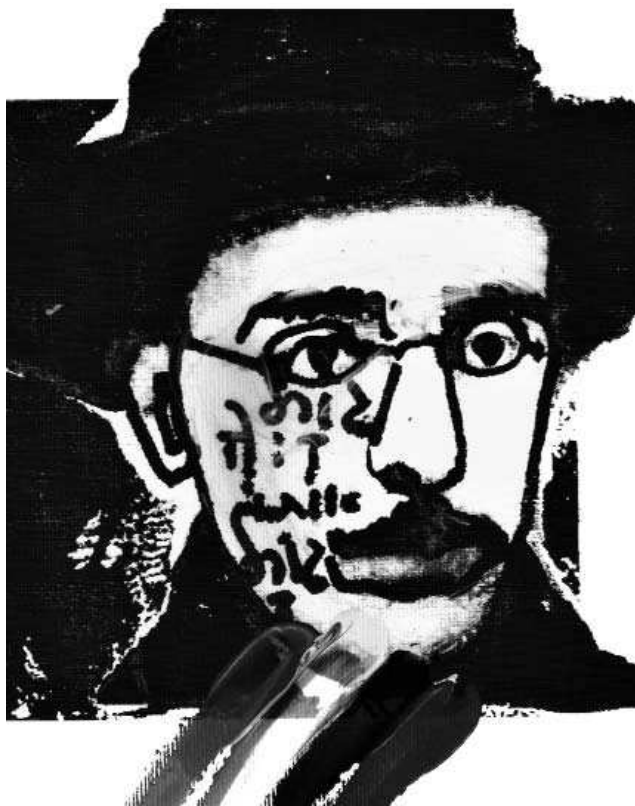
השֵׁעוֹן שֶׁתְּלִית בְּבֵית הַמַּטְבָּחִים שֶׁל הַזְּמַן
נֶעְצַר בְּרֵגַע
בוּ הַפְּסִקָה לְהִיּוֹת חֵיל בְּצַבָּא הַפְּצָע.
שׁוֹם דָּבָר לֹא אָבוֹד
אִם הַמְּלִים בְּהֵן תֵּאָרְתָּ אֶת עֹגִיּוֹת מִדְּלָן
עֲרִיז נִלְעָסוֹת בְּפֶה מָלֵא.

מכתב לפרננדו פסואה

אֲתָה כָּל כֶּךָ דוֹמָה לְאַחַד מִשׁוֹמְרֵי גֵן הַחַיּוֹת
שֶׁהֵיָה בְּרַחוּב שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ, קְרוּב לְדִירָה
בְּה צִירְתִּי בְּרִדְלָסִים עַל הַקִּירוֹת.
הוּא, כֶּךָ הָאֵמְנָתִי, יָדַע לְצַטֵּט בְּנִמְרִית
אֶת חֲקֵי הַגִּ'וֹנְגֵל לְחַתּוּלִים שְׁנוּלְדוֹ
עִם פְּרוֹה צֶהָבָה,
לְשִׁתֵּק בְּפִילִית מִתַּחַת לְשֵׁנֵי שְׁנֵהָב,
וְאֶפְלוֹ לְסַפֵּר לְטוֹסָה עַל יַפְיָה בְּשִׁפָּה, שְׂצַבְעֵיהָ
תְּמִיד זְקוּפֵי קוֹמָה.
בְּחִצֵי מִבְּט יָדַע לְכוּפֵף סוּרְגֵי פְלָדָה
וּלְהַסִּיר בְּמוֹ יָדָיו כְּתָר מְלֶךְ מִרְעַמַת הָאֲרִיּוֹת

באותה קלות, שבה אתה הפשטת מהמלים
בגדי מלכות.
חבל שלא הפרתם,
אבל תרשה לי לדמין אותך מחביא במעילו
את שורות הפתיחה של השיר, שאולי
היית פותב לכבודו.

מכתב לגבריאֵל בלחטן

"...ובעינייה אין רמז
לאף דמעה של אוהבים
לאף בכי
לאהבה של החיים..."
(פול מקרטני for no one; תרגמה: נעמה לוריא)

בלילה, כְּשֶׁהַכְּלָבִים חוזרים לְמְלוֹנוֹת,
אתה מבין שְׁקֵר כְּלָבִים הוא רק מעיל
שֶׁהַנִּיחַ הַחֹשֶׁךְ עַל כַּתְּפֵי הַמַּתְאֲבָרִים.
הַחֲלוֹן שֶׁלְךָ מוֹגֵף, תְּמִיד מוֹגֵף.
אתה בְּפוֹקֵר בּוֹדְדִים
מִתְאַהֵב בְּמִלְכָּה לֵב אָדָם,
וּבְעֵינֶיהָ, כְּמוֹ בְעֵינֶיךָ, אֵין רְמִזִּים.
אֲנַחְנוּ שְׁחָרִים, גְּבֵרִיאֵל.
תִּחְזֹר אַחֲרֵי: שְׁחָרִים.
שְׁחָרִים כְּמוֹ הַשְּׁעָר שֶׁל אָנָּה מְנִיאֲנִי
כְּמוֹ חוֹל אֲרֻמוֹנוֹת הַבְּלוֹז שְׂרָצִית לְהִקִּים
בְּדִלְתָא שֶׁל הַמִּיִּסִּיפִי,
כְּמוֹ דַּקַּת דּוֹמֶיָה לְזִכֵּר דְּגָלִים שֶׁהַחֲזַקְתָּ בְּחַיֶּיךָ,
שֶׁבָקְשִׁי הִגִּיעוּ לְחֻצֵי הַתְּרוֹן.
מָה הַקֶּשֶׁר, אֵתָּה שׂוֹאֵל, בֵּין כָּל הַשְּׁחָרִים הָאֵלֶּה?
אֵלוֹ עֲלִים נוֹבְלִים שֶׁלֹּא הִצְלַחְתָּ לְהַחְזִיר לְחֻדֵי הָעֲנָפִים,
אֵלוֹ טְפוֹת חֶלֶב שֶׁהִתְקַלְקַל בְּמִקְרָר שֶׁלֹּא הִפְסִיק
לְרַעַד מְקוֹר, כְּמוֹךָ.
אֵלוֹ אֲבָנֵי חֶצֶץ שֶׁעֲלִיהֶן צְעֵדְתָּ יַחַף כְּשֶׁרָצִיתָ לְקַנּוֹת בּוֹל
לְמִכְתָּב אֶהְבָּה, שֶׁלֹּא הָיָה לְךָ אִמְץ לְשַׁלַּח לְעֶצְמָךָ.

מכתב ליונה וולך

אני זוכר את הלילה בו הצעת
שנכתב המנון לתזמורת בית הזונות
של פאני היל.
"נשים", התחלתי, "צחצחנה את החצוצרות".
"גברים", הוספת, "הכונו לתקיעה".
"עכשו", אמרתי, "צריכה לבוא שורה לוקטת,
שורת אש",
ואת אמרת, "עזב, בוא נשיר קדם
את מה שיש".

ח"י שורות לאצבעות הלוחצות בגרון השירה

(מכתב לרפאל וויאצ'ק)

כמו בַּמְתַּמְטִיקָה כּוּחוֹ שֶׁל הַמְנַהִיג נִמְדָד
בַּמְסַפֵּר הָאֶפְסִים הָעוֹמְדִים אַחֲרָיו.
וְאַתָּה, רַפָּאֵל ווִיאָצ'ק, כּוֹחֵךְ חֲנוּק
בְּאֶצְבָּעוֹת הַלּוֹחֲצוֹת
בְּגֵרוֹן הַשִּׁירָה.
דִּי חֲצוּף מַצְדֵּךְ לְהִתְאַבֵּד בְּגִיל שָׁבוּ
שָׁחוּ בַחֲוֵרוֹת בְּדִיו, בּוֹ כְּתִבְתָּ
עַל חֲלוּמוֹת, שְׁמֵהָ רְצִיטָה לְגֹזֵר
שְׁמֵלֵת כְּלוּלוֹת.
אֲנִי מִפִּיר לְפָחוֹת אַחַת שֶׁהִיְתָה מוֹכֵנָה
לְדַגְמָן אֶת הַשְּׁמֵלָה הַזֹּאת,
לְנַעַל נְעָלֵי עֶקֶב וְלִדְרֹךְ עַל מְסַמְרֵי מְלִים
שֶׁפְּזַרְתָּ בְּיַד נְדִיבָה.
אֲכַל חֲזִטִים כְּמוֹךְ נוֹלְדוֹ לְחַתֵּךְ מְשׁוּלֵי הַדָּף
שׁוֹרוֹת שְׁמָחָה,
לְרִצַּח כְּפַתּוּרֵי שְׁנָהֵב
וּלְהַמְרַח בְּדָם דְּקִירָה
שֶׁל מַחַט כְּפּוֹפֹת קוֹמָה.

מכתב ללאה גולדברג

הגפרורים שהדלקת עדין מאירים
את כדידותה של המלה
שנפסלה מן השירים.
האמנם?
בשולי הענן שהורשת לי
רואים כי החק הראשון
של השירה הוא
שאין חקים.

